

Srednješolska leta mi bodo za vedno ostala v lepem spominu. Kakor vsi normalni ljudje, smo z razredom imeli svoje vzpone in padce v prijateljstvih in medsebojnih odnosih. Doživeli smo veliko lepih trenutkov in skovali mnogo prijateljstev, ki jih v začetkih študija močno pogrešam. Če ne bi skoraj polovico šolanja preživali za računalnikom zaradi epidemije, menim, da bi bilo vseh spominov mnogo več. A kljub temu smo se znašli in pogosto poklepetali kar preko spleta in video pogovorov, pa tudi pri pouku na daljavo ni manjkalo zabave.

S profesorji smo bili vedno v dobrih odnosih. No, z nekaterimi malo manj, a vendar je to del vsakdana na vsaki šoli in del vsakega življenja. Prav posebno smo bili veseli, da smo imeli odlično razredničarko, ki se je kar nekajkrat žrtvovala za nas in verjamem, da si marsikdo iz razreda želi, da bi lahko šla z nami kar na fakulteto 😊. Menim, da jo bomo vsi pogrešali.

Za smer zdravstvena nega sem se odločila, ker sem se vedno videla na področju, kjer bom lahko pomagala ljudem – da ozdravijo, si povrnejo izgubljene moči, in pripomogla k vsakdanu posameznikov. Močno je name vplivala tudi družina, saj imamo v sorodstvu kar nekaj zaposlenih v zdravstvu.

Sama sem med izobraževanjem spoznala, da zelo uživam v tem poklicu in da sem se pravilno odločila. Vsa štiri leta sem med vikendi in počitnicami tudi delala v DSO-ju.

Verjamem, da bom z veseljem obujala spomine na srednjo šolo, ki mi bo ostala v najlepšem spominu.

Ana Sladič